

KARTA GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTKÓW				9/1881
1. OBIEKT Dwór w zespole pałacowym w Radziejowicach			5. MIEJSCOWOŚĆ Radziejowice	
2. OBECNA FUNKCJA Dom Pracy Twórczej	3. MATERIAŁ drewniane	4. DATOWANIE XVIII/XIX wiek; odbudowany w latach		6. GMINA Radziejowice
21. FOTOGRAFIA <div> </div>			7. POWIAT żyrardowski	
			8. WOJEWÓDZTWO mazowieckie	
			9. KOD POCZTOWY 96-325	
			10. ADRES Sienkiewicza 4	
			11. LOKALIZACJA	
			12. LOKALIZACJA ARCHEOLOGICZNA Nr obszaru AZP Nr stanowiska na obszarze AZP Nr stanowiska w miejscowości	
			13. NUMER EWIDENCYJNY DZIAŁKI 239/6	
			14. WŁASNOŚĆ państwowa	
			15. RODZAJ UŻYTKOWANIA kultura	
			16. INFORMACJA O OCHRONIE Nr i data wpisu do rejestru zabytków 756 z 22.03.1966 r.	
Zapis w planie zagospodarowania przestrzennego				
Inne pierwotny obiekt nie istnieje				
18. RODZAJE ZAGROZEŃ				
17. STAN ZACHOWANIA bardzo dobry	19. WPISUJĄCY DANE admin	20. DATA WYKONANIA EWIDENCJI 2008-04-03		

22. UWAGI

Drewniany dwór modrzewiowy leży na terenie kompleksu pałacowo-parkowego. W XVII wieku należał do rodziny Radziejowskich. Po śmierci Michała Radziejowskiego, został przejęty przez Prażmowskich, a następnie Ossolińskich. Po ślubie w 1782 roku Anny Ossolińskiej z Kazimierzem Krasińskim nastąpiła restauracja zrujnowanej posiadłości. Przebudowę pałacu w stylu barokowo-klasycystycznym i zameczku w stylu neogotyckim dokonał architekt Jakub Kubicki. On też wywarł wpływ na kształt architektoniczny domku administratora w formie drewnianego dworku szlacheckiego w klasycystycznym stylu.

Dworek ten nazywany był przed 1939 r. „Ossolineum” i zamieszkiwany był przez rodzinę administratora majątku. Powstał w czasie odbudowy pałacu na przełomie XVIII i XIX wieku. Inicjatorem budowy dworku był Józef Wawrzyniec Krasiński i jego żona Emilia. Wówczas w Radziejowicach był duży dochodowy folwark, cegielnia, hamernia, młyny i karczmy dworskie oddawane w dzierżawę. Obsługą administracyjną oraz zarządzaniem majątkiem zajmował się mieszkający na miejscu administrator.

Drewniany dworek o konstrukcji zrębowej wybudowany został w stylu klasycystycznym. Dworek jest parterowy z mieszkalnym poddaszem, zbudowany na planie prostokąta z murowaną, podpiwniczoną przybudówką z boku. Siedmioosiową elewację frontową zdobił kolumnowy ganek ze schodkowym zwieńczeniem ozdobionym półokrągłym oknem. Układ wewnątrz był dwutraktowy z sienią pośrodku. Przykryty był wysokim naczółkowym dachem, krytym gontem. Od frontu znajduje się kolisty podjazd z gazonem pośrodku. Wokół dworku założono ogród.

W 1937 r. osłabione przez owady i czas ściany dworku wzmocniono i zabezpieczono przez otynkowanie. W 1974 r. Jerzy Brabander wykonał projekt adaptacji budynku na pokoje gościnne Domu Pracy Twórczej. Każdy pokój miał być wyposażony w łazienkę. Jednak do generalnego remontu przystąpiono w końcu lat 80-tych XX wieku, rozpoczynając od kompletnego rozebrania budynku. Rozebrano wszystkie ściany łącznie z fundamentowymi. Wyniki ekspertyzy mykologicznej były tak niekorzystne, że ostatecznie obiekt został wymurowany od nowa przy zachowaniu pierwotnej bryły. Układ pomieszczeń został przystosowany do nowej, hotelowej funkcji. Dworek został oszalowany w sposób naśladujący konstrukcję drewnianą, przy czym użyto wtórnie resztki nadającego się do wbudowania drewna z pierwotnego budynku.

Obecnie dworek mieści 12 pokoi hotelowych i nieduży salonik z fortepianem, służący kameralnym spotkaniom.